

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Εφημερίου Ί.Ν. Μεταμορφώσεως τού Σωτήρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακή 2 Μαρτίου 2008 (τῆς Απόκρεω), Ματθ. 25, 31 - 46

«Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ
καὶ πάντες ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ».

«Ὡ ποία ὥρα τότε καὶ ἡμέρα φοβερά,
ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτὴς ἐπὶ θρόνου φοβεροῦ.
Βίβλοι ἀνοίγονται καὶ πράξεις ἐλέγχονται
καὶ τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους δημοσιεύονται».

(Ἰδιόμελον τῶν αἰῶν Κυριακῆς τῶν Απόκρεω)

Αὐτὸ τὸ φοβερὸ κριτήριον ὁ προφήτης Δανιὴλ τὸ εἶδε σὲ ὄραμα, ἀδελφοί, καὶ προφητεύει:
«Ἐθεώρουν ἕως ὅτου θρόνοι ἐτέθησαν καὶ ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν ἐκάθητο... Ὁ θρόνος αὐτοῦ πῦρ
φλέγον· ποταμὸς πυρὸς εἶλκεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ... κριτήριον ἐκάθισε καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν»
(Δανιὴλ Ζ' 9).

Τὸ κεντρικὸ θέμα, λοιπόν, τῆς σημερινῆς Κυριακῆς τῶν Απόκρεω καὶ τῆς σχετικῆς εὐαγγελικῆς
περικοπῆς εἶναι ἡ Κρίσις.

Ποιὸ ὅμως θὰ εἶναι τὸ κριτήριον τοῦ Κυρίου μας κατὰ τὴν ὥρα τῆς κρίσεως; Ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ
θὰ κριθοῦμε γιὰ τὴν φιλάδελφο ἐλεημοσύνη: «Ἐπεινάσα, ἐδίψησα, ξένος ἦμην, ἡσθένησα, ἐν φυλακῇ
ἦμην, γυμνὸς ἦμην», καὶ ἡ ὁποία φιλάδελφος ἐλεημοσύνη καὶ ἀγάπη ἀναφέρεται στὸν ἴδιο τὸν Κύριο
Ἰησοῦ.

Τὴν ἀγάπη ὅμως τὴ χριστιανικὴ τὴν ἐννοοῦμε ὄχι ὡς ἓνα ἀπλὸ ἀνθρωπιστικὸ ἐνδιαφέρον
γιὰ μίαν ἀφηρημένη δικαιοσύνη καὶ γιὰ κάποιους ἀνώνυμους «φτωχοὺς» ἀλλὰ ὡς συναίσθημα καὶ
δόσιμο καὶ προσωπικὴ ἀγάπη γιὰ κάθε ἀνθρώπινο πρόσωπο μὲ τὸ ὅποιο ὁ Θεὸς μὲ φέρνει σ' ἐπαφή.
Εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ διακρίσις, γιατί σήμερα ὅλο καὶ περισσότεροι χριστιανοὶ ταυτίζονται
τὴν χριστιανικὴ ἀγάπη μὲ πολιτικὲς ἢ κοινωνικὲς ἢ καὶ οικονομικὲς φροντίδες. Ἔχουν τὴν τάση νὰ
μετατοπίζονται ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸ μοναδικὸ πρόσωπο καὶ τὸν μοναδικὸ προσωπικὸ προορισμὸ του
στὶς ἀνώνυμες ὀντότητες, ὅπως εἶναι οἱ «τάξεις», οἱ «φυλές» καὶ λοιπά.

Ὅχι πῶς αὐτὲς οἱ φροντίδες εἶναι καταδικαστέες, (γιατί οἱ χριστιανοὶ μέσα στὴν πορεία τῆς
ζωῆς τους, μέσα στὶς εὐθύνες τους ὡς πολῖτες, ὡς ἐπαγγελματίες καλοῦνται νὰ φροντίζουν γιὰ μίαν
δίκαιη, σταθερὴ καὶ ἀνθρώπινη κοινωνία). Ἀλλὰ ἄλλο εἶναι ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη, δηλαδὴ «ἡ δυνατὴ
ἀδυνατότητα» νὰ βλέπουν στὸ πρόσωπο κάθε ἀνθρώπου, ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι αὐτός, τὸν
Χριστό.

Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη εἶναι ἡ μυστηριώδης δύναμη ποὺ ξεπερνάει τὸ τυχαῖο καὶ τὸ ἐξωτερικὸ
στὸν «ἄλλο», ξεπερνάει δηλαδὴ τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις, τὴν κοινωνικὴ του θέση, τὴν ἐθνικὴ του
καταγωγὴ, τὴν διανοητικὴ του ἰκανότητα καὶ φθάνει στὴν ψυχὴ του ἢ στὸ πρόσωπο· τὸ δῶρο αὐτὸ
τῆς θεϊκῆς ἀγάπης σὲ μᾶς.

Δὲν ὑπάρχει ἀπρόσωπη ἀγάπη, γιατί ἀγάπη εἶναι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ «προσώπου» στὸν κάθε
ἄνθρωπο. Καὶ ἂν ὑπάρχουν ἀκόμα ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται ἐν «φυλακῇ», εἶναι «πεινῶντες καὶ
διψῶντες», εἶναι «ξένοι», «γυμνοὶ» καὶ λοιπά, ὑπάρχουν ἀκριβῶς γιατί τοὺς λείπει αὐτὴ ἡ προσωπικὴ
ἀγάπη, ποὺ τελικὰ εἶναι εὐθύνη μας νὰ κυριαρχήσῃ στὸν κόσμον. Γιατί ἂν ἐπικρατήσῃ, τότε, «ἐφ'
ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτῳ τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Τὴν διαβεβαίωσις αὐτὴ ἀναλύοντας ὁ ἱερός Χρυσόστομος μᾶς διδάσκει: «ἐσὺ ποὺ κάνεις
ἐλεημοσύνη γνώριζε ὅτι τὸ δικό μου χέρι εἶναι τεντωμένο καὶ ὑποδέχομαι τὸν ὀβολόν σου».

Ἄν ντύσῃς φτωχόν, αἰσθάνομαι ἐγὼ τὴν ζεστασιά.

Ἄν ἐπισκεφθῆς φυλακὲς καὶ φυλακισμένους, μὴν παραξενευθῆς, ἂν μὲ δῆς «δεσμοῖς συγκαθημένον».

Ἄν πάλι σὲ νοσοκομεῖο πᾶς καὶ ἀσθενεῖς παρηγορήσης, «τῆς κλίνης οὐκ ἀπολιμπάνομαι».

Ἄν βάλῃς στὸ σπῖτι σου ἄστεγο, δι' αὐτοῦ «λαμβάνεις με ἐν τῷ οἴκῳ σου». Ἰωάν. Χρυσόσ. Λόγος εἰς τὴν παραβολὴν τῶν 10 παρθένων καὶ περὶ ἐλεημοσύνης

Ἀδελφοί, ὁ Κύριος δὲν θὰ ζητήσῃ λόγο γιὰ τὴν πίστη μας, γιὰτὶ αὐτὴ προϋποτίθεται. Ἀλλὰ ζητεῖ νὰ τοῦ φανερώσουμε τὴν πίστη μας «ἐκ τῶν ἔργων μας». Καὶ τοῦτο γιὰτὶ «ἔρχεται ἡ μέρα Κυρίου Παντοκράτορος» (Ἐξαποστειλάριον Κυριακῆς Ἀπόκριεω). Καὶ ὅπως ἀκριβῶς κανένας δὲν θὰ μείνῃ ἄγευστος θανάτου, ἔτσι κανεὶς δὲν ὑπάρχει πού θὰ ἴναι ἀμέτοχος κρίσεως.

Τί εἶναι ὁμως ὁ θάνατος; Εἶναι μήπως ὁ τελευταῖος βράχος πάνω στὸν ὁποῖο συντρίβεται καὶ ναυαγεῖ τὸ πλοιάριο τῆς ὑπάρξεώς μας καὶ καταποντίζεται στὴν ἀνυπαρξία;

Ὅχι· ὁ θάνατος εἶναι ἡ μυστικὴ, ἀόρατη καὶ ὑπερκόσμια πύλη, πού μᾶς εἰσάγει σὲ νέα ὠραιότερη, τελειότερη καὶ ἀνώδυνη ζωὴ. Εἶναι «μετάβασις ἐκ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ θυμηδέστερα καὶ ὠραιότερα καὶ ἀνάπαυσις καὶ χαρὰ» (

Ἀπὸ τίς εὐχὲς Γονυκλισίας τῆς Πεντηκοστῆς).

«Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν μετὰ δὲ ταῦτα κρίσις» (Ἑβραίους 9-27).

Εἶναι ἀναγκαῖα ἡ μελλοντικὴ κρίσις, γιὰ νὰ ἀποδοθῆ τὸ δίκαιο στοὺς ἀδικηθέντες, ὁ ἔπαινος εἰς τοὺς θεοφιλῶς ἐργασθέντες, ἡ ἀνάπαυσις σ' αὐτοὺς πού κουράστηκαν γιὰ τὸ ἔργο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ δοθῆ ἡ ἀμοιβὴ στοὺς ἀγίους, ἡ τιμὴ στοὺς δικαίους καὶ γιὰ νὰ τιμωρηθοῦν οἱ ἀσεβεῖς, οἱ ἄδικοι, οἱ βλάσφημοι, ὅσοι ἐπιμένουν στὴν ἁμαρτία, οἱ ἀσπλαγχνοί.

Εἶναι ἀναγκαῖα ἡ μελλοντικὴ κρίσις, γιὰτὶ δὲν πρέπει ὁ Κύριος νὰ ἀφήσῃ ἀνεκδίκητο τὸν πτωχό, τὸν ὄρφανό, τὸν καταθλιβόμενο ἀδελφό, τὸν δυστυχεῖ ἀνθρώπο. «Καὶ ἀπελεύσονται ἄλλοι μὲν εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον». Γι' αὐτὸ «συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη» καὶ «πάντες παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ» (Ρώμ. 14-10). Καὶ δίκαιοι καὶ ἁμαρτωλοὶ καὶ καλοὶ καὶ κακοὶ καὶ θεόφιλοι καὶ θεομάχοι καὶ πρόβατα καὶ ἐρίφια. Ἐκεῖ «ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον» (Ἀποκαλ. 7-17).

Γιὰτὶ «τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει», ἀφοῦ «οὐχ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἑβραίους 13, 14). Ἄν ἐποιήσαμε ἀγάπη καὶ φιλάδελφο ἐλεημοσύνη, «τῷ Κυρίῳ ἐποιήσαμεν» καὶ εἴμεθα οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς καὶ γι' αὐτὸ θὰ κληρονομήσουμε «τὴν ἡτοιμασμένην ἡμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου». Ἄν ὁμως δὲν δείξουμε ἀγάπη ἀλλὰ σκληρότητα καὶ βαρβαρότητα καὶ ἀπανθρωπιά, τότε μᾶς περιμένει ὁ,τι καὶ τὸν διάβολο, δηλαδὴ «τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον». Τοῦτο τὸ αἰώνιο πῦρ, ἡ αἰώνια κόλασις ἔχει ἐτοιμασθῆ γιὰ τὸν διάβολο καὶ τοὺς ὑπηρετοῦντες αὐτῶν δαίμονες καὶ ὄχι γιὰ τὸν ἀνθρώπο.

Ὅταν ὁμως ὁ ἀνθρώπος βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν φιλάδελφο ἐλεημοσύνη ἀπὸ ἐπιλογὴ του, τότε ἔχει ἐπιλέξει τὸν διάβολο τὸν πονηρό καὶ συνεπῶς ὁ,τι ἔχει ἐτοιμασθῆ γι' αὐτόν θὰ τὸ γευθῆ καὶ ὁ ἀνθρώπος.

Ἀδελφοί μου, ὑπάρχει μετὰ θάνατον ζωὴ. Ὑπάρχει κρίσις καὶ δίκαιη ἀνταπόδοσις. Τώρα πού ἔχομεν καιρό, πρὶν νὰ ἴναι ἀργά, γιὰτὶ ἐν τῷ ἄδη οὐκ ἔστι μετάνοια, ἄς μετανοήσουμε, ἄς πιστεύουμε μὲ εὐλικρίνεια στὸ Θεὸ ἀποδεικνύοντας τὴν πίστη μας μὲ ἔργα ἀγάπης καὶ φιλάδελφης ἐλεημοσύνης, γιὰ νὰ εἰσέλθουμε στὴν αἰώνια ζωὴ.

Ποιὸς ξέρει ἂν αὐτὸ πού λέμε ζωὴ εἶναι θάνατος, ὁ δὲ θάνατος εἶναι ζωὴ; Διὰ τοῦ θανάτου εἰσερχόμεθα στὴν ζωὴ.

Πιστεύσωμεν, ἀγαπήσωμεν ἵνα ζήσωμεν.